

ERIN A. CRAIG

CASA
de
SARE
și
AMĂRĂCIUNI

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

CORINT BOOKS

1

LUMINA LUMÂNĂRII SE REFLECTA PE ANCORA DE argint gravată pe colierul surorii mele. Era o bijuterie urâtă pe care Eulalie nu și-ar fi dorit să o poarte. Ei îi plăceau șiragurile simple de aur sau colanele extravagante de diamante. Nu... asta. Probabil că Papa o alesese pentru ea. Am pipăit propriul meu colier de perle negre, vrând să-i ofer ceva mai elegant, dar batalionul de oameni care cărau coșciugul au închis capacul înainte ca eu să reușesc să mi-l desfac de la gât.

— Noi, Oamenii de Sare, redăm acest trup mării, a intonat Întalul Marinar în timp ce cutia de lemn aluneca adânc în cripta care o aștepta.

Am încercat să nu observ pâlcul de licheni crescuți în gura căscată, deschisă larg să o înghită cu totul. Am încercat să nu mă gândesc la sora mea, care fusese vie, caldă și respirase în urmă cu doar câteva zile, iar acum era înmormântată. Am încercat să nu-mi imaginez cum fundul subțire al sicriului se umflă de la condens și apă sărată înainte de a se despica și a revărsa trupul lui Eulalie în adâncurile apei de sub mausoleul familiei noastre.

În schimb, am încercat să plâng.

Știam că asta se aștepta de la mine, așa cum știam că, probabil, lacrimile nu aveau să vină. Aveau să apară mai târziu, poate spre

seară, când aveam să trec pe lângă dormitorul ei și să văd giulgiurile negre care îi acopereau peretele de oglinzi. Eulalie avusese foarte multe oglinzi.

Eulalie.

Fusese cea mai frumoasă dintre toate surorile mele. Buzele ei roșii fuseseră mereu zâmbitoare. Îi plăcuseră glumele bune, iar ochii ei verzi luminoși fuseseră mereu gata de joacă. Nenumărați pețitori se întrecuseră pentru atenția ei, chiar înainte ca ea să devină cea mai în vârstă fiică Thaumás, cea care ar fi urmat să moștenească averea lui Papa.

— Suntem născuți din Sare, trăim cu Sare și în Sare ne întoarcem, a continuat Înalțul Marinar.

— În Sare, au repetat îndoliații.

Când Papa a pășit în față să pună cele două monede de aur la baza criptei – plata pentru Pontus, ca să o lase pe sora mea să intre din nou în Ocean –, am îndrăznit să arunc o privire prin masusele. Dădea pe afară de oaspeți împodobiți în cele mai luxoase haine din lână neagră și crep, mulți dintre ei fiind cândva preținși iubiți ai lui Eulalie. Ar fi fost mulțumită să vadă atâția tineri cu inima frântă plângând-o fățiș.

— Annaleigh, a șoptit Camille, dându-mi un brânci.

— În Sare, am murmurat eu.

Mi-am apăsat batista pe ochi, prefăcându-mă că plâng.

Dezaprobarea clară a lui Papa îmi ardea inima. Avea ochii umezi, iar nasul mândru îi era înroșit. Înalțul Marinar a pășit în față cu un pocal căptușit cu scoică haliotis și umplut cu apă de mare. El l-a împins în criptă și a turnat lichidul pe sicriul lui Eulalie, declanșând ceremonial descompunerea. Odată ce a stins lumânările care flancau deschiderea de piatră, slujba s-a încheiat.

Papa s-a întors spre mulțimea adunată. O șuviță lată albă i se zărea prin părul negru. Oare fusese acolo și ieri?

— Vă mulțumesc că ați venit să o omagiem pe fiica mea, Eulalie. Vocea lui, de obicei atât de puternică și impunătoare, obișnuită să se adreseze domnilor de la curte, acum era șovăitoare. Eu și familia mea vă invităm să ne însoțiți la Highmoor, unde organizăm un ospăț în cinstea vieții ei. Veți găsi mâncare, băutură și... Și-a dres glasul, vorbind mai degrabă ca un slujbaș bâlbâit decât ca al nouăsprezecelea duce al Insulelor Salann. Știu cât de mult ar fi însemnat pentru Eulalie să fiți aici.

A dat o dată din cap, terminând discursul, cu chipul inexpresiv. Tânjeam să întind mâna și să-i alin durerea, dar Morella, mama mea vitregă, era deja lângă el, cu degetele împletite într-ale lui. Erau căsătoriți de doar câteva luni și ar fi trebuit să fie încă în zilele îmbătătoare și fericite ale uniunii lor.

Era primul drum al Morellei la mausoleul Thaumus. Oare se simțea neliniștită sub privirea scrutătoare a statuii memoriale ridicată pentru mama mea? Sculptorul folosisese ca model portretul de mireasă al mamei, transmițând o strălucire tinerească marmurei cenușii și reci. Deși trupul ei se întorsese în mare în urmă cu mulți ani, încă îi mai vizitam altarul aproape în fiecare săptămână, îi povesteam despre viața mea de zi cu zi și mă prefăceam că ascultă.

Statuia mamei se înălța mai presus de toate celelalte din mausoleu, inclusiv de altarele surorilor mele. Al Avei era mărginit de trandafiri, florile ei preferate. Se făceau mari și roz în lunile de vară, ca bubele de ciumă care îi curmaseră viața la doar optsprezece ani.

Octavia îi urmase un an mai târziu. Îi găsiseră trupul lângă scara înaltă din bibliotecă, cu membrele încâlcite într-un morman de unghiuri nefirești. O carte deschisă împodobea locul ei de veci, precum și un citat inscripționat în limba vaipaniană, pe care nu învășasem niciodată să-l citesc.

Cu atâtea tragedii adunate în familia noastră, moartea lui Elizabeth păruse inevitabilă. O găsiseră plutind în cadă ca o bucată

de lemn pe mare, palidă și umflată de apă. Zvonurile se răspândiseră din Highmoor spre satele din ținuturile învecinate, șoptite de spălătorese grăjdarilor, transmise de negustorii de pește nevestelor care apoi le împrăștiaseră ca avertismente copiilor năzdrăvani. Unii spuneau că fusese sinucidere. Mai mulți credeau că eram blestemați.

Statuia lui Elizabeth era o pasăre. Trebuia să fie o porumbiță, dar proporțiile erau greșite și semăna mai mult cu un pescăruș. Un tribut adecvat pentru Elizabeth, care își dorise mereu nespuse de mult să zboare în înalt.

Oare a lui Eulalie ce avea să fie?

Odinioară fuseserăm douăsprezece: Duzina Thaumias. Acum stăteam într-un șir restrâns împreună cu cele șapte surori ale mele și mă întrebam dacă nu cumva exista vreun sâmbure de adevăr în speculațiile acestea sinistre. Oare mâniaserăm zeii cu ceva? Oare bezna ne însemnase familia, luându-ne una câte una? Sau era, pur și simplu, doar o serie de ghinioane și coincidențe cumplite?

După slujbă, mulțimea s-a împrăștiat și a început să roiască de colo-colo. În timp ce-și șopteau condoleanțele stânjenite, am observat că oaspeții aveau grijă să nu se apropie prea tare. Oare o făceau din pricina rangului nostru sau se temeau că s-ar putea infecta de ceva? Am vrut s-o pun pe seama unei superstiții primitive, dar când o mătușă îndepărtată s-a apropiat de mine, cu un zâmbet subțire pe buzele-i subțiri, aceeași întrebare i-a sclipit în ochi, chiar sub suprafață, imposibil de ratat:

Care dintre noi avea să urmeze?

AM RĂMAS ÎN MAUSOLEU ÎN TIMP CE TOȚI AU plecat la priveghi, dorind să-mi iau rămas-bun de la Eulalie de una singură, ferită de ochi iscoditori. Odată îndatoririle îndeplinite, Înaltul Marinar și-a luat pocalul și sfeșnicele, apa sărată și cele două monede de la tata. Înainte de a porni pe cărăruia către mal și înapoi în sihăstria lui din punctul cel mai nordic al Insulei Selkirk, s-a oprit în fața mea. Mă uitam cum servitorii sigilau intrarea în mormânt, stivuiind cărămizi unse cu mortar nisipos peste criptă și ascunzând iureșul vârtejurilor de sub noi.

Înaltul Marinar a ridicat mâna într-un semn care părea o binecuvântare. Dar, cumva, curbura degetelor lui era strâmbă, mai degrabă ca un gest de protecție.

Pentru el însuși.

Împotriva mea.

Fără înghesuiala de oameni din criptă, aerul părea mai rece, învăluindu-mă ca o a doua pelerină. Tămâia grețos de dulce încă plutea prin încăperea, dar nu reușea să acopere mirosul înțepător al sării. Oriunde ai fi fost pe insulă, simțai întotdeauna gustul mării.

Muncitorii au mormăit când au ridicat ultima cărămidă la locul ei, amuțind valurile cu totul.

Apoi am rămas singură.

Cripta nu era nimic mai mult decât o peșteră, dar cu o trăsătură unică: un râu lat curgea pe dedesubt, purtând apă dulce – și trupurile membrilor decedați ai familiei Thaumás – către mare. Fiecare generație adăugase propria bucațică, sculptând piatra din jurul locului de îngropăciune sau împodobind tavanul cu o elaborată pictură murală a cerului nopții. Fiecare copil Thaumás învățase arta cititului în constelații încă dinainte de a pune mâna pe o cronică. Stră-străbunicul meu începuse să adauge altarele.

În timpul înmormântării lui Elizabeth – un eveniment și mai sumbru decât cea a lui Eulalie, la care Înaltul Marinár abia dacă își mascase suspiciunea de sinucidere – am numărat plăcile și statuile împrăștiate prin cavernă ca să treacă timpul mai repede. Oare câtă vreme avea să mai treacă până când altarele aveau să copleșească spațiul gol, nemailăsând loc pentru cei vii? Când aveam să mor, nu voiam niciun monument ridicat în amintirea mea. Oare strămătușa Clarette se odihnea mai bine în somnul de veci știind că bustul său avea să fie privit de generații întregi ale familiei Thaumás?

Nu, mulțumesc. Aș fi preferat numai să fiu împinsă în mare și redată Sării.

— Ce mulți băieți tineri au fost azi aici, am remarcat, îngenunchind lângă zidăria udă.

Chiar era o minune că se mai deranjau să zidească. Probabil nu peste mult timp aceste pietre aveau să fie dărâmate pentru ca încă una dintre surorile mele să fie împinsă înăuntru.

— Sebastian și Stephan, frații Fitzgerald. Henry. Maistrul de la Vasa. Și Edgar.

Mi se părea nefiresc să port un monolog cu Eulalie. Ea domina de obicei toate conversațiile la care lua parte. Poveștile ei, neobișnuite și pline de istețime hiperbolică, captivau auditoriul.

— Cred că, dintre toți îndoliații aflați azi aici, lacrimile lor au fost cele mai mari. Cumva, în noaptea aceea, te furișai să te întâlnești cu vreunul din ei?

M-am oprit, imaginându-mi-o pe Eulalie plimbându-se pe stânci, într-o cămașă de noapte vaporosă din dantelă și panglici, cu pielea sa albă ca un crin scăldată în albastru de luna plină. S-ar fi asigurat că arată deosebit de drăguț pentru o întâlnire secretă cu un pretendent.

Când pescarii i-au găsit trupul zdrobit de pietrele de jos au confundat-o cu un delfin eșuat. Dacă exista cu adevărat viața de apoi, speram ca Eulalie să nu fi aflat asta. Vanitatea ei nu și-ar fi revenit niciodată.

— Te-ai împiedicat și ai căzut? au răsunat cuvintele mele în criptă. Te-a împins cineva?

Întrebarea mi-a țâșnit de pe buze înainte să am răgazul de a o analiza. Știam fără urmă de îndoială cum muriseră celelalte surori ale mele: Ava fusese bolnavă, Octavia avusese o înclinație binecunoscută spre accidente, chiar și Elizabeth. . . Am inspirat scurt și mi-am înfipt degetele în lâna neagră, groasă și înțepătoare a fustei. Ea fusese abătută după tragedia cu Octavia. Toți resimțiserăm pierderile, dar nu atât de crunt ca Elizabeth.

Dar nimeni nu a fost de față când a murit Eulalie. Nimeni nu a văzut cum s-a întâmplat. Doar urmările cumplite.

O picătură de apă mi-a căzut pe nas și încă una pe obraz, apoi șiroaie au pătruns în criptă. Probabil începuse să plouă. Și cerul plângea azi pentru Eulalie.

— O să-mi fie dor de tine!

Mi-am supt buza de jos. Acum au venit și lacrimile, care mi-au înțepat ochii până când au căzut libere. Am trasat cu degetul un *E* lăbărțat pe pietre, vrând să spun mult mai multe, să-mi vărs durerea, neputința, furia. Dar asta nu ar fi adus-o înapoi.

— Eu... te iubesc, Eulalie, am rostit, puțin mai tare ca o soaptă, după care am fugit din caverna întunecată.

Afară, furtuna mugea, răscolind valurile cu creste înspumate. Peștera se afla în partea îndepărtată din Point, o peninsulă în Salten, care înainta spre largul mării. Aveam cel puțin un kilometru și jumătate de mers până acasă și nimeni nu se gândise să-mi lase o trăsură. Mi-am dat la o parte vălul negru și am început să pășesc.

— SIGUR NU AI UITAT NIMIC? a întrebat camerista noastră, Hanna, înainte de a coborî pentru a participa și eu la priveghi.

M-am oprit, simțind în spate greutatea ochilor mămoși ai femeii în vârstă. A trebuit să-mi schimb imediat hainele după ce m-am întors. Furtuna mă udase până la piele și, blestem sau nu, nu aveam de gând să mor din cauza unei răceli.

Cu o privire nerăbdătoare, Hanna mi-a întins o panglică neagră lungă. Oftând, am lăsat-o să-mi înfășoare încheietura cu fâșia subțire, cum mai făcuse de multe ori. Când moartea vizita o casă, trebuia să porți o panglică neagră ca să nu te duci după cel drag. Norocul nostru părea atât de rău, încât servitorii s-au apucat să lege fâșii negre și la gâtul pisicilor, cailor și găinilor noastre.

A legat panglica cu o fundă care ar fi fost frumoasă în orice altă culoare. Toată garderoba era acum formată numai din haine de doliu, fiecare nouă rochie de o nuanță mai închisă decât precedentă. Nu mai purtasem nimic mai deschis de culoarea cărbunelui în cei șase ani de când murise mama.

Hanna alesese o bucată de satin în locul materialului de doliu înțepător pe care îl folosise la înmormântarea lui Elizabeth. Ne lăsase umflături usturătoare pe încheieturi, care nu dispăruseră câteva zile întregi.

Mi-am aranjat manșeta.

— Aș prefera să stau aici cu tine, sinceră să fiu. Nu știu nicio dată ce ar trebui să spun la astfel de evenimente.

Hanna m-a mângâiat pe obraz.

— Cu cât ajungi mai repede acolo, cu atât mai repede scapi, mi-a zâmbit ea, cu ochii căprui călduroși. Să fac un ceai fierbinte de scortîșoară care să te aștepte înaintea de culcare?

— Mulțumesc, Hanna, i-am spus eu, strângând-o de umăr înaintea de a ieși.

Când am intrat în Sala Albastră, Morella a venit direct la mine.

— Stai lângă mine? Nu cunosc aproape pe nimeni aici, a recunoscut ea, trăgându-mă spre o canapea aproape de ferestrele înalte, cu sticlă groasă.

Deși presărate cu o puzderie de picături de ploaie, ofereau o priveliște spectaculoasă a stâncilor. Mi se părea ciudat să ținem priveghiul în această cameră, care dădea chiar spre locul de unde căzuse Eulalie.

Voiam să fiu cu surorile mele, dar ochii Morellei erau mari și rugători. În astfel de momente era greu să uit faptul că era mult mai apropiată de vârsta mea decât de a lui Papa.

Nimeni nu se mirase când își găsisse o mireasă nouă. Mama murise de multă vreme, iar noi știam că spera ca în cele din urmă să aibă și un fiu. O întâlnise pe Morella când fusese în Suseally, pe continent. Papa se întorsese din călătorie cu ea la braț, complet subjugat.

Honor, Mercy și Verity – Grațiile, cum le numeam noi, care fuseseră toate foarte mici la moartea mamei – fuseseră încântate de noua figură maternă din viața lor. Fusese guvernantă și le îndrăgise imediat pe fetițe. Eu și tripletele – Rosalie, Ligeia și Lenore – ne bucuraserăm pentru Papa, dar Camille se încorda ori de câte ori cineva presupunea că Morella făcea parte din Duzina Thaumás.

M-am uitat de-a lungul încăperii la tabloul mare ce domina unul dintre pereți. Înfrățisa o navă târâtă în abisul albastru de un

kraken cu ochii uriași măriți de furie. Camera Albastră păstra multe comori de pe mare: o familie de arici de mare pe un raft, o ancoră acoperită de scoici pe un soclu în colț și specimene din colecția de scoici a Grațiilor pe orice suprafață la care puteau să ajungă.

— Așa sunt slujbele mereu? a întrebat Morella, întinzându-și fustele pe pernele de catifea bleumarin. Atât de serioase și sumbre?

N-am putut să-mi ascund privirea nedumerită.

— Păi, a fost o înmormântare.

Ea și-a dat după ureche o șuviță de păr blond, zâmbind neliniștită.

— Bineînțeles, mă întrebam doar... de ce în apă? Nu înțeleg de ce nu o îngropați, cum se face pe continent.

L-am zărit pe Papa. El ar fi dorit să fiu drăguță, să îi explic tradițiile noastre. Am încercat să-mi îngădui în inimă un firicel de milă pentru ea.

— Înalțul Marinar spune că Pontus a creat insulele noastre și oamenii de pe ele. A luat sare din valurile oceanului pentru putere. A amestecat-o cu viclenia rechinului-taur și cu frumusețea meduzei-lună. A adăugat fidelitatea căluțului de mare și curiozitatea delfinului brun. Când creația lui a prins formă – două brațe, două picioare, un cap și o inimă –, Pontus a suflat viață peste ea, făcând primii Oameni din Sare. Așa că, atunci când murim, nu putem fi îngropați sub pământ. Alunecăm înapoi în apă și ajungem acasă.

Explicația părea să o mulțumească.

— Vezi, așa ceva la înmormântare ar fi fost minunat. Doar că s-a scos în evidență... moartea.

I-am oferit un zâmbet.

— Ei bine... a fost prima pentru tine. O să te obișnuiești cu ele.

Morella a întins mâna, așezând-o peste a mea, cu o expresie serioasă pe chipul mic.

— Urăsc faptul că ai trecut prin atât de multe. Ești mult prea tânără ca să simți atât de multă durere și jale.

Ploaia se întetea, învăluind Highmoor în nuanțe de cenușiu noroios. Bolovanii masivi de pe fundul stâncilor erau aruncați de colo-colo de marea agitată, ca niște pietricele în buzunarul unui băiețel, iar zgomotul lor se ridica pe stâncile abrupte, rivalizând cu tunetul.

— Acum ce se întâmplă?

Am clipit, întorcându-mi atenția spre ea.

— La ce te referi?

Ea și-a mușcat buza, împiedicându-se de cuvintele necunoscute.

— Acum că ea... s-a întors în Sare... ce-ar trebui să facem?

— Asta a fost tot. Ne-am luat rămas-bun. După priveghi, se termină totul.

Degetele ei se mișcau neliniștite.

— Dar nu e așa. Nu cu adevărat. Tatăl tău a spus că trebuie să purtăm haine de doliu în următoarele săptămâni.

— De fapt, luni. Purtăm doliu șase luni, apoi haine cenușii pentru încă șase luni.

— Un an? a icnit ea. Chiar trebuie să port hainele astea mohorâte un an întreg? Oamenii de lângă canapea au întors capul spre noi, auzind izbucnirea ei. Însă a avut decența să roșească întristată. Ce vreau să spun e că... Ortun tocmai mi-a cumpărat trusoul de mireasă. Nimic din el nu e negru.

Împrumutase pentru azi una dintre rochiile lui Camille, dar nu-i venea foarte bine. Și-a netezit marginea corsetului.

— Nu e vorba numai de haine. Dar tu și Camille? Amândouă veți ieși în societate, veți întâlni bărbați tineri, vă veți îndrăgosti.

Am înclinat capul, întrebându-mă dacă vorbea serios.

— Sora mea tocmai a murit. Nu prea îmi vine să dansez.

Un bubuit de tunet ne-a făcut să tresărim. Morella m-a strâns de mână, făcându-mă să întorc ochii spre ea.

— Iartă-mă, Annaleigh, tot ce spun astăzi este greșit. Adică... după atâtea tragedii, familia asta ar trebui să fie din nou fericită. Ați jelit deja suficient cât pentru o viață întreagă. De ce să te înconjori în continuare de durere? Mercy, Honor și draga de Verity ar trebui să se joace cu păpușile în grădină, nu să accepte condoleanțe și să susțină conversații anoste. Iar Rosalie și Ligeia – chiar și Lenore –, uită-te la ele.

Tripletele stăteau cocoțate pe o canapeluță pentru două persoane. Se țineau în brațe una pe alta, agățate ca un păianjen gras în timp ce suspinau în vălurile lor. Nimeni nu îndrăznește să se apropie de o durere atât de concentrată.

— Mi se rupe inima să le văd pe toate așa.

Mi-am tras mâna dintr-a ei.

— Dar așa se procedează când moare cineva. Nu poți schimba tradițiile doar pentru că nu-ți plac.

— Dar dacă ar exista un motiv de bucurie? Ceva care ar trebui sărbătorit, nu ascuns? N-ar trebui ca veștile bune să triumfe?

Un servitor s-a apropiat și ne-a oferit pahare cu vin. Am luat unul, dar Morella l-a expediat cu o mișcare exersată din cap. Își însușise repede rolul de stăpână la Highmoor.

— Presupun că da, am ezitat eu. Încă un tunet a bubuit prin aer. Dar nu par să fie multe de sărbătorit astăzi.

— Ba cred că sunt. Aplecându-se spre mine, Morella și-a schimbat glasul într-o șoaptă conspirativă. O viață nouă.

Și-a pus discret mâna protectoare pe pântec.

Am înghițit gura de vin, aproape înecându-mă de mirare.

— Ești însărcinată? am întrebat-o, iar ea a zâmbit. Papa știe?

— Încă nu. Voiam să-i spun, dar am fost întreruptă de pescarii aceia cu Eulalie.

— Va fi atât de bucuros! Știi în câte luni ești?

— Trei luni, cred. Și-a trecut degetele prin păr. Chiar crezi că Ortun va fi fericit? Aș face orice să-l văd zâmbind din nou.

M-am uitat la Papa, înconjurat de prieteni, dar prea pierdut în amintirile despre Eulalie ca să răspundă la conversația lor. Am dat din cap.

— Sunt convinsă.

Ea a expirat ușurată.

— Atunci, asemenea vești fericite n-ar trebui ținute secret, nu-i așa?

Morella a mers spre pianul din mijlocul camerei înainte să pot răspunde. Luând un clopoțel de pe capac, a sunat din el, amuțind imediat încăperea.

Gura mi s-a uscat când mi-am dat seama ce era pe cale să facă.

— Ortun? a întrebat ea, smulgându-l din gândurile lui.

Avea vocea subțire și ascuțită, ca sunetul clopoțelului din mâna ei.

Era clopoțelul mamei. Eu și Camille îl găsiserăm cu ani în urmă, în pod, în timp ce ne jucam de-a costumatul. Ne plăcuse clinchetul lui argintiu și i-l dăduserăm mamei, când era prea slăbită să o mai audă cineva din casă. Acum, de câte ori îl auzeam sunând, amintirile de la ultima ei sarcină reveneau cu forța unui val rece care-mi zdrobea pieptul.

Când Papa a ajuns lângă ea, Morella a continuat.

— Eu și Ortun vrem să vă mulțumim tuturor că ați venit. Ultimele zile au fost învăluite într-un întuneric nesfârșit, însă prezența voastră aici în aceste momente este ca primele raze calde ale răsăritului ce se întrezăresc pe cer.

Cuvintele, deși evident alese cu grijă, îi ieșeau cu ușurință. Am mijit ochii. Exersase asta înainte.

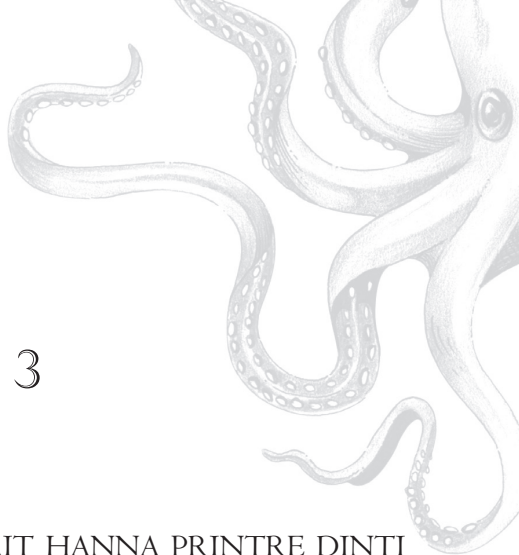
— Amintirile voastre despre draga și frumoasa Eulalie ne-au umplut inimile de bucurie și ne-au ajutat să suportăm durerea.

Suntem fericiți – veseli, chiar – căci în această nouă dimineață răsare un nou capitol în Casa Thaumas.

Camille, care stătea de vorbă cu un unchi în cealaltă parte a camerei, mi-a aruncat o privire neliniștită. Chiar și tripletele s-au desprins din îmbrățișare; Lenore stătea lângă fotoliu, cu degetele înfipite în brațul moale.

Morella l-a luat de mână pe Papa, iar cu cealaltă și-a mângâiat pântecul plat, afișând un zâmbet larg în timp ce se bucura de atenția tuturor.

— Și așa cum noaptea este alungată de strălucirea dimineții, la fel și umbrele durerii vor fi alungate de sosirea noului nostru fiu.

— FEMEIA AIA! A MĂRÂIT HANNA PRINTRE DINȚI în timp ce termina de desfăcut nasturii miciuți de la spatele rochiei mele. M-a ajutat să ies din ea, pe urmă și-a scuturat buclele cărunte pufnind pe nas. Să folosească ceea ce trebuia să fie ziua lui Eulalie ca să dea o veste atât de surprinzătoare. Câtă îndrăzneală!

Camille s-a aruncat pe spate pe patul meu, lângă Ligeia, mototolind cuvertura brodată.

— Nu pot s-o suport! Și-a strâmbat vocea vorbind ascuțit, imitând-o pe a Morellei. Și, la fel ca zeul luminii, Vaipany, cu soarele lui, fiul meu va fi o rază strălucitoare de soare, ca soarele, fiul meu.

Camille și-a îngropat hohotul de râs în pernă.

— Și-ar fi putut alege momentul cu mai multă grijă, a recunoscut Rosalie, sprijinindu-se de stâlpul patului și răsucindu-și capătul cozii roșcate.

Tripletele, identice în toate privințele, aveau o nuanță arămie a părului, complet diferită de noi, celelalte, pe care o invidiam. Dintre toate surorile mele, Eulalie avusese părul cel mai deschis la culoare, aproape blond, dar nu chiar. Al meu era cel mai închis, de aceeași nuanță cu nisipul negru din Salann, specific plajelor din lanțul de insule.

Am dat drumul jartierelor din jurul coapselor cu un geamăt domol de încuviințare. Deși eram bucuroasă pentru ea și Papa,

vestea chiar ar fi trebuit să fie anunțată mai târziu. Răsucind ciorapii negri și urâți în jos pe picioare, mă întrebam din ce era alcătuit trusoul Morellei. Oare Papa îl garnisise cu ciorapi albi de mătase, cu panglici și dantele, crezând că noua lui soție avea să pună capăt ghinionului său? Am tras pe cap cămașa de noapte din voal negru, alungând gândurile la jupoane de satin și capoate în culori de nestemate.

— Ce înseamnă pentru noi dacă au un fiu? a întrebat Lenore, de pe divanul de lângă geam. El o să fie moștenitor?

Camille s-a ridicat în capul oaselor. Avea fața umflată de plâns, dar ochii ei de chihlimbar erau ageri și puși pe harț.

— Eu moștenesc tot. Pe urmă Annaleigh, când o să mă omoare blestemul.

— Nu o să moară nimeni! m-am răstit eu. Sunt doar niște prostii.

— Doamna Morella nu pare să creadă la fel, a zis Hanna, întinzându-se pe vârfuri ca să-mi agațe rochia în dulap.

Șirul de rochii de aceeași culoare mă deprima.

— Că suntem blestamate? a întrebat Rosalie.

— Că voi, fetele, veți moșteni primele. Am auzit-o vorbind cu mătușa voastră, Lysbette, spunând că în pântecul ei se află următorul duce.

Camille și-a dat ochii peste cap.

— Poate că așa se fac lucrurile pe continent, dar nu aici. Mi-ar plăcea să-i văd fața când Papa o va corecta.

M-am cufundat în fotoliu și mi-am tras un șal subțire pe umeri. Nu mă încălzisem de tot după plimbarea mea prin ploaie, iar anunțul Morellei îmi răcise inima și mai tare.

Ligeia arunca o pernă înainte și înapoi.

— Așadar, soțul tău ar deveni al douăzecilea duce de Salann?

— Dacă aș vrea, a răspuns Camille. Sau eu aș putea fi ducesă de drept și să-l fac pe el consort. Cu siguranță Berta te-a învățat toate astea de mult.

Ligeia a ridicat din umeri.

— Încerc să nu țin minte nimic din ce spun guvernantele. Toate sunt foarte plictisitoare. Și-apoi, eu m-am născut a opta. Nu prea mă aștept să moștenesc nimic.

Fiind a șasea la rând, evident că înțelegeam cum se simțea. Născută la mijloc, eram acum a doua la rând. În noaptea de după moartea lui Eulalie, n-am putut dormi. Simțeam pe piept greutatea apăsătoare a noilor responsabilități. Blazonul Thaumás – o caracatiță argintie cu tentaculele răsfirate, apucând un trident, un sceptru și o pană – apărea în arhitectura din fiecare cameră din Highmoor. Cel din fața patului meu privea de sus cu o importanță pe care nu o observasem până acum. Dacă se întâmpla ceva cu Camille și deodată totul cădea pe umerii mei? Îmi doream să fi petrecut mai mult timp la lecțiile de istorie și mai puțin la pian.

Camille m-a învățat să cânt. Eram născute una după alta, cele mai apropiate ca vârstă dintre toate surorile, cu excepția tripletelor. Eu venisem pe lume la zece luni după ea, așadar crescuserăm împreună și deveniserăm cele mai bune prietene. Orice făcea ea, eram nerăbdătoare să o urmez. Când împlinise șase ani, mama îi dăduse lecții la pianul vechi din salonul ei. Camille fusese o elevă pricepută și îmi arătase tot ce învățase. Mama ne arătase versiuni la patru mâini ale tuturor cântecelor ei preferate, considerându-ne în scurt timp destul de pricepute pentru pianul mare din Camera Albastră.

Casa fusese mereu plină de muzică și râsete, iar surorile mele se învățaseră prin casă, dansând pe cântecele noastre. Petrecusem multe după-amiezi pe banca aceea tapițată, lipită de Camille, în timp ce mâinile noastre se plimbaseră pe clapele de fildeș. Tot așa fi

preferat să cânt un duet cu ea decât cel mai bun solo. Fără Camille lângă mine, muzica părea lipsită de substanță.

— Domnișoară Annaleigh?

Trezită din reverie, am ridicat ochii și am văzut-o pe Hanna cu privirea ațintită asupra mea și sprâncenele ridicate.

— V-a spus în câte luni este însărcinată?

— Morella? Crede că în trei luni, poate ceva mai mult.

— Mai mult? a rânjit Camille. Sunt căsătoriți doar de patru luni.

Lenore s-a întors de la fereastră și s-a așezat lângă mine pe fotoliu.

— Camille, de ce te deranjează atât de mult? Eu mă bucur că e aici. Iar Grațiilor le place să aibă din nou o mamă.

— Dar ea nu e mama lor. Sau a noastră. Nici pe departe.

— Dar încercă, a replicat, îngăduitoare, Lenore. M-a întrebat dacă poate să ne ajute cu organizarea balul. Ne putem folosi de bal pentru a ieși în societate, dacă tot nu avem voie să mergem la curte în timpul doliului.

— Nu puteți da nici bal, i-a amintit Camille.

— Dar e aniversarea noastră de șaisprezece ani! s-a ridicat Rosalie cu o figură bosumflată. De ce trebuie amânat cu un an întreg tot ce este distractiv? M-am săturat de doliu!

— Iar eu sunt sigură că surorile tale s-au săturat să fie moarte, dar așa e viața! a explodat Camille, ridicându-se de pe pat.

A trântit ușa după ea înainte ca vreuna dintre noi să o poată opri. Rosalie a clipit.

— Ce-o fi apucat-o?

Mi-am mușcat buza, simțind că ar trebui să mă duc după ea, dar prea obosită pentru as îndura cearta care s-ar fi iscat.

— Îi este dor de Eulalie.

— Tuturor ne este dor de ea, a subliniat Rosalie.

Un val de tăcere s-a așternut peste noi, în timp ce gândurile ni s-au întors la Eulalie. Hanna se plimba prin cameră, aprinzând

lumânări înainte de a scădea lumina lămpilor cu gaz până se stinge de tot. Candelabru proiecta umbre în colțurile camerei.

Lenore mi-a furat o bucată de șal și s-a strecurat sub el.

— Crezi că ar fi foarte greșit să acceptăm planul Morellei? Să dăm un bal? Doar o dată împlinim șaisprezece ani... Nu e vina noastră că oamenii mor.

— Nu cred că e greșit să vreți să sărbătoriți, dar gândiți-vă cum se simte Camille. Niciuna dintre noi nu a ieșit în societate. Nici Elizabeth și Eulalie nu au ieșit.

— Atunci, sărbătoriți cu noi! s-a oferit Rosalie. Ar fi o petrecere măreață – să arătăm tuturor că fetele Thaumasi nu sunt blestamate și că totul merge bine.

— Iar aniversarea noastră este abia peste trei săptămâni. Putem jeli până atunci, după care, pur și simplu... să ne oprim, a propus Ligeia.

— Nu știi de ce încerci să mă convingi pe mine. Papa este cel care trebuie să-și dea acordul.

— O să fie de acord, dacă îl roagă Morella, a zâmbit Rosalie cu viclenie. În pat.

Tripletele au pufnit în râs. S-a auzit o bătaie în ușă și toate am tăcut brusc, convinse că Papa era cel care venea să ne certe că făceam atât de mult zgomot. Dar în mijlocul holului stătea Verity, înghițită de o cămașă de noapte închisă la culoare cu două numere prea mare pentru ea. Avea părul ciufulit, în timp ce șiroaie strălucitoare de lacrimi îi curgeau pe față.

— Verity?

Nu a spus nimic, doar a întins mâinile, implorând să fie luată în brațe. Am ridicat-o și am simțit în nări căldura dulce a copilăriei. Deși era asudată de somn, avea pielea de găină pe brațele goale și mi s-a lipit de gât, căutând alinare.

— Ce s-a întâmplat, micuțo?

O mângâiam în cerc pe spate ca să o liniștesc, iar părul ei era moale ca un pui de măcăleandru pe gâtul meu.

— Pot să dorm aici în seara asta? Eulalie e rea cu mine.

Tripletele au schimbat priviri îngrijorate.

— Bineînțeles că poți, dar îți mai amintești despre ce am vorbit înainte de înmormântare? Știi că Eulalie nu mai este aici. Acum este cu mama și cu Elizabeth în Ocean.

Am simțit-o încuviințând din cap.

— Dar tot trage pătura de pe mine.

Brațele ei subțiri îmi înconjurau gâtul, strângându-mă mai tare ca o stea de mare la punctul maxim al fluxului.

— Lenore, vrei să verifici ce fac Mercy și Honor?

Ea a sărutat-o pe Verity în creștetul capului înainte de a pleca.

— Pun pariu că doar te tachinau. A fost doar un joc.

— Nu e unul foarte drăguț.

— Nu, am încuviințat eu și am dus-o în pat. Poți să stai aici în noaptea asta. Ești în siguranță. Culcă-te la loc.

Verity a scâncit o dată, dar a închis ochii și s-a strecurat între așternuturi.

— Ar trebui să mergem și noi, a șoptit Rosalie, dându-se jos de pe pat. Papa o să treacă în scurt timp pe la noi.

— Să vă conduc înapoi la etajul al doilea? s-a oferit Hanna, întinzând două lumânări pentru Rosalie și Ligeia.

Rosalie a clătinat din cap, dar a acceptat o îmbrățișare și lumina înainte de a ieși din cameră.

— Gândește-te la ce am spus, a adăugat Ligeia, sărutându-mă pe obraz. Ne-ar face bine tuturor să punem capăt doliului.

A îmbrățișat-o pe Hanna de noapte bună și s-a îndepărtat pe coridor.

Tripletele refuzau să aibă propriile dormitoare, motivând că dormeau mai bine împreună.

Hanna și-a îndreptat atenția spre mine.

— Te culci și tu, domnișoară Annaleigh?

M-am uitat în spate la Verity, adormită între pernele mele.

— Încă nu. Am mintea prea încărcată pentru a putea adormi.

S-a dus la o masă de lângă perete și eu m-am așezat la loc în fotoliu, împăturind și desfăcând șalul în poală. Hanna s-a întors cu cești de ceai de scortîșoară și s-a așezat lângă mine. Ceva din mișcărilor ei mă purta înapoi în timp, acum șase ani, în noaptea înmormântării mamei.

Hanna stătuse exact unde era acum, dar eu fusesem pe podea, cu capul în poala ei în timp ce ea mângâia cât de multe surori putea. Camille fusese lângă mine, cu ochii înroșiți și umflați. Elizabeth și Eulalie stătuseră în genunchi aproape de noi, ținând tripletele în brațe și suspinând. Ava și Octavia o străjuiseră pe Hanna, fiecare ținând în brațe o Grație adormită. Singura care lipsise fusese Verity, care, în vârstă de doar câteva zile, fusese îngrijită de doică.

Niciuna dintre noi nu voise să fie singură în noaptea aceea.

— A fost o înmormântare frumoasă, a spus Hanna acum, învârtind lingurița și aducându-mă înapoi în prezent. Atâția tineri! Atâtea lacrimi! Sunt sigură că Eulalie e mulțumită.

Am luat o mică înghițitură, lăsând mirodeniile să-mi stea pe limbă, după care am încuviințat.

— Ai fost foarte tăcută în seara asta, a spus ea, când tăcerea s-a prelungit.

— Mă tot gândesc cât de ciudată mi s-a părut ziua de azi. Cât de ciudat a fost de când au... găsit-o, am continuat, iar gura mi s-a poticnit în cuvinte, de parcă ideea din spatele lor avea o formă prea sălbatică pentru a fi modelată în propoziții clare. Ceva nu pare în regulă la moartea ei, nu crezi?

Hanna mă privea.

— Întotdeauna pare ceva în neregulă atunci când moare un om tânăr, mai ales cineva ca Eulalie, atât de plină de frumusețe și promisiuni.

— Dar e mai mult decât atât. Am înțeles de ce au murit celelalte surori. Fiecare moarte a fost oribilă și tristă, dar a existat un motiv. Însă Eulalie... ce căuta acolo, de fapt? Singură pe întuneric?

— Amândouă știm că intenția nu era ca ea să rămână singură prea mult timp.

Mi-am amintit toate acele fețe pătate de lacrimi.

— Dar de ce s-ar fi întâlnit cu cineva acolo? Nu îi plăcea să meargă pe stânci nici măcar în plină zi. Îi era frică de înălțimi. Pentru mine nu are niciun sens.

Hanna a plescăit din limbă, dând ceașca la o parte, după care m-a îmbrățișat. Atunci am simțit mirosul săpunului ei – lapte și miere. Hanna era mult prea practică pentru parfumuri sau uleiuri de baie, dar mirosul cald și simplu mă mângâia. L-am inspirat în timp ce stăteam cu capul pe umărul ei.

Acum era mai blând, mai generos, iar pielea care se vedea peste gulerul bluzei era ridată și subțire. Fusese doică la Highmoor de când se născuse Ava, întotdeauna pregătită să vindece genunchii juliți și să aline orgoliile rănite. Fiul ei, Fisher, era cu trei ani mai mare decât mine și crescuse pe lângă noi. Hanna ne-a legat primele corsete și ne-a ajutat să ne prindem părul, ștergându-ne lacrimile când buclele neinstruite refuzau să coopereze. Nu exista nicio parte a copilăriei noastre pe care ea să o fi ratat, mereu prin preajmă cu o îmbrățișare caldă sau un sărut de noapte bună.

— I-ai pregătit patul în noaptea aceea? am întrebat-o, ridicându-mă, deoarece Hanna ar fi trebuit să fie una dintre ultimele persoane care o văzuseră pe Eulalie în viață. Ți s-a părut ceva anormal?

Ea a clătinat din cap.

— Nu, din câte îmi amintesc. Dar nu am stat mult timp cu ea. Pe Mercy o durea burta. A venit să-mi ceară ceai de mentă.

— Dar... după? Ai ajutat cu... trupul ei, nu-i așa?

— Sigur că da. M-am îngrijit de toate surorile tale. Și de mama ta.

— Cum arăta?

Hanna a înghițit în sec și și-a făcut un semn de protecție pe piept.

— N-ar trebui să vorbim despre asemenea lucruri.

M-am încruntat.

— Știu că trebuie să fi... trebuie să fi fost cumplit, dar ai observat ceva... neobișnuit?

Ea a strâns fără convingere din ochii.

— A căzut de la peste treizeci de metri, s-a prăbușit pe pietre. Au fost destule lucruri neobișnuite.

— Îmi pare rău, am spus eu, dezumflându-mă.

Îmi doream să o întreb dacă mai ajutase și altcineva la pregătirea trupului pentru întoarcerea în Sare, însă Hanna nu mai voia să vorbească despre asta.

— Draga mea, ești obosită, mi-a spus ea. De ce nu te așezi în pat, apoi vezi cum te simți dimineață?

M-a sărutat pe creștetul capului înainte de a pleca. Ușa s-a închis fără zgomot în urma ei.

După ce am verificat dacă Verity adormise de-a binelea, m-am dus la fereastră, atrasă de o neliniștite stranie. Din dormitorul meu se vedeau grădinile de pe partea sudică a casei, cu trei etaje mai jos. O fântână largă, înfățișând o corabie de marmură, se afla în mijlocul peluzei, în dreptul unui labirint decorativ din gard viu.

Verity s-a întors pe o parte, murmurând prin somn lucruri de neînțeles. Trăsesem jumătate din draperiile grele când o sclipire de lumină mi-a atras atenția. Deși ploaia se oprise, cerul era acoperit de nori negri, ascunzând stelele.

Era un felinar, care strălucea printre aranjamentele sculptate, formând umbre de balene cu cocoasă. Când lumina s-a ivit dintre copaci, am zărit două siluete. Cea mică ținea felinarul, punându-l într-o parte, apoi așezându-se pe buza rotunjită a fântânii. Lumina lumânării capta argintiul din părul lui Papa.

Ce făcea afară în grădini atât de târziu, în noaptea înmormântării lui Eulalie? Ne trimisese pe toate la culcare devreme, spunând că trebuia să folosim acest timp pentru rugăciuni solemne către Pontus, cerând ca zeul mării să îi ofere surorii noastre odihnă eternă în Ocean.

Gluga de la pelerina celeilalte persoane a căzut, dezvăluind un cap plin de cârlionți blonzi. Morella. Ea a bătut cu palma în locul gol de lângă ea, iar Papa s-a așezat. După o clipă, două, umerii lui au început să se zguduie. Plângea.

Morella s-a sprijinit de el, l-a cuprins cu brațul pe la spate și l-a tras mai aproape. Am întors privirea când ea a întins mâna să-l mângâie pe obraz. Nu era nevoie să aud ce spunea pentru a înțelege că vorbele ei îl consolau pe Papa ca un balsam mângâietor. Poate că nu înțelegea obiceiurile noastre de pe insule, însă, deodată, m-am bucurat de prezența ei la Highmoor. Nimeni n-ar fi putut îndura de unul singur atâta suferință adunată.

Întorcându-mă de la fereastră, m-am strecurat în pat și m-am lipit de Verity, lăsând respirația ei regulată să mă adoarmă.